

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivany Wolfové a soudců JUDr. Jitky Malé a JUDr. Radima Novotného, ve věci

žalobce:

[osobní údaje žalobce]

sídlem Tyršova 1434/4, 405 01 Děčín,

insolvenční správce dlužníka HOF s. r. o., IČO 48264938,

sídlem Kmochova 3165/22, Severní Terasa 400 11 Ústí nad Labem,

zastoupený advokátkou Mgr. [jméno] [příjmení],

sídlem Tyršova 1434/4, 405 02 Děčín,

proti

žalovaným:

1. [jméno] [příjmení], narozený dne [datum],

bytem [adresa],

zastoupený advokátem JUDr. [jméno] [příjmení],

sídlem Masarykova 43, 400 01 Ústí nad Labem

2. [jméno] [jméno], narozený dne [datum],

bytem [adresa],

zastoupený advokátem JUDr. [jméno] [příjmení],

sídlem Vaníčkova 1070/29, 400 01 Ústí nad Labem,

o zaplacení 4 502 500 s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. května 2021, č. j. 24 Cm 14/2019-191

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. potvrzuje ve znění, že se zamítá žaloba, kterou se žalobce domáhal po žalovaných 1. a 2. společně a nerozdílně zaplacení 4 500 500 Kč s úrokem z prodlení 8,05 % p. a. od 22. 7. 2018 do zaplacení.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku III. mění tak, že žalobce je povinen zaplatit náhradu nákladů řízení žalovanému 1. ve výši 209 342,10 Kč a žalovanému 2. ve výši 257 875,20 Kč k rukám jejich právních zástupců do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému 1. rukám jeho právního zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů odvolacího řízení 64 372 Kč.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému 2. rukám jeho právního zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů odvolacího řízení 64 372 Kč.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem soud prvního stupně rozhodl o povinnosti žalovaného 1. zaplatit žalobci 2 000 Kč s úrokem z prodlení 0,85 % od 22. 7. 2018 do zaplacení (výrok I. rozsudku). V části 4 500 500 Kč s příslušenstvím žalobu vůči žalovanému 2. a v části 4 502 500 Kč s příslušenstvím vůči k žalovanému 1. žalobu zamítl (výrok II. rozsudku). Rozhodl o právu žalovaného 1. na náhradu nákladů řízení ve výši 209 342,10 Kč a právu žalovaného 2. na náhradu nákladů řízení ve výši 257 875,20 Kč, kterou mohou uplatnit v insolvenčním řízení dlužníka jako pohledávku za majetkovou podstatou s tím, že tato náhrada by pak měla být vyplacena k rukám zástupců žalovaných (výrok III. rozsudku).

2. V odůvodnění konstatoval soud prvního stupně, že žalobce jako insolvenční správce dlužníka se domáhá na žalovaných (v rozhodné době jednatelé dlužníka), aby mu společně a nerozdílně zaplatili 4 502 500 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody vzniklé na majetku dlužníka. Oba žalovaní, jednající ve shodě, v období od 20. 10. 2010 do 2. 12. 2014 vybrali z bankovního účtu dlužníka (Komerční banka, a. s., č. ú. 273394980227) peněžitou částku ve výši 1 210 000 Kč a platebními kartami v období od 20. 8. 2010 do 11. 5. 2015 částku 3 292 500 Kč. Na výzvu žalobce ze dne 22. 6. 2018 o vyjasnění jednotlivých částek, oba žalovaní reagovali pouze obecně sdělením, že finanční prostředky byly použity ve prospěch dlužníka. Žalobce je opačného názoru, částku kvalifikuje jako škodu způsobenou porušením péče řádného hospodáře na majetku dlužníka, způsobenou žalovanými.

3. Žalovaní potvrdili, že částky podle podané žaloby skutečně z účtu dlužníka (v bance a bankomatech) vybrali. Činil tak převážně žalovaný 2., což vyplývalo z dělby činnosti mezi oběma žalovanými jako tehdejšími jednatelem dlužníka. Žalovaný 2. se staral o zásobování, platil za dodávky a rovněž vybíral, na základě mzdových výčetek, sestavených žalovaným 1., peněžní prostředky na výplaty zaměstnanců, které pak předával žalovanému 1., který zaměstnance vyplácel. Tvrzení žalobce o použití peněžních prostředků pro vlastní potřebu považují za absurdní. Peníze využili ve prospěch společnosti - platby za materiál a výplata mezd v hotovosti. V roce 2015 při převodu svých podílů a zániku funkcí předali žalovaní účetnictví společnosti. V řízení předložili žalovaní elektronickou pokladní knihu z let 2012 - 2014, kde vedle příjmových položek jsou i výdajové položky a uvedli, že vybraná hotovost byla použita na úhradu tam uvedených výdajů společnosti.

4. V odůvodnění rozsudku soud prvního stupně konstatoval, že při posouzení důvodnosti pohledávky žalobce postupoval v části náhrady škody za období do 31. 12. 2013 podle zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů a u části náhrady škody vzniklé od 1. 1. 2014 postupoval podle zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, ve znění pozdějších předpisů a podle občanského zákoníku. Učinil tak s odkazem na § 3028 odst. 3 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

5. Soud prvního stupně, pokud jde o důkazní břemeno při uplatnění nároku z odpovědnosti za škodu způsobenou společností při výkonu činnosti člena statutárního orgánu porušením povinnosti jednatele jednat s péčí řádného hospodáře uvedl, že pokud jde o břemeno tvrzení a důkazní k tomu, že žalovaní jednali s péčí řádného hospodáře, tíží v tomto rozsahu povinnost tvrdit a prokazovat žalované. Pokud jde o tvrzení a prokazování předpokladů vzniku odpovědnosti jednatelů za škodu, tíží tato povinnost žalobce. V poměrech projednávané věci soud konstatoval, že oba žalovaní byli až do 18. 5. 2015 jednatelem společnosti a vybrali z účtu společnosti hotovost v částkách a v termínech, jak uvedeno v žalobě. Sporné je, zda tyto prostředky byly použity ve prospěch společnosti. Na žalovaných tedy bylo, aby tvrdili a prokázali, že peněžní prostředky 4 502 500 Kč byly využity ve prospěch společnosti. Dokazování toho, že se tak stalo, není důkazem vzniku škody, ale otázkou jednání s péčí řádného hospodáře, kde má důkazní břemeno žalovaný.

6. Žalovaní na svou obranu prokazovali využití vybíraných prostředků ve prospěch společnosti elektronickou pokladní knihou za roky 2012 - 2014 a soud prvního stupně měl tímto důkazem ve spojení s výslechem svědka [jméno] [příjmení] (který potvrdil autenticitu pokladní knihy) obranu žalovaných za prokázanou, a to s výjimkou částky 2 000 Kč výběru žalovaným 1. Uzavřeno bylo, že zbývající finanční prostředky byly využity pro potřebu společnosti, žalovaní neporušili svou povinnost péče řádného hospodáře a nemají tedy povinnost k náhradě škody.

7. Žalobce se pokoušel tvrzení žalovaných zpochybnit. Poukazoval zejména na to, že elektronická pokladní kniha je omezena lety 2012 - 2014 a při jednání dne 26. 3. 2021 uvedl další skutečnosti, pro které považuje tvrzení žalovaných za nedostatečné. Tento pokus žalobce nebyl podle soudu úspěšný. Žalovaní především tvrdili, že vybrané prostředky v období 2010 - 2015 použili ve prospěch společnosti. Jejich tvrzení byla tedy dostatečná. Tvrzení ve vztahu k období 2012 - 2014 prokázali elektronickou pokladní knihou za tyto roky. Pravdou je, že za období roku 2010, 2011 a 2015 (od 1. 1. 2015 - 18. 2. 2015) pokladní knihu nepředložili. Soud, však na rozdíl od žalobce, je toho názoru, že přihlíží ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Včetně toho, co v řízení tvrdili účastníci řízení. Žalovaní nejsou od února 2015 jednatelem společnosti, účetní doklady předali osobě, kterou jim označil advokát, který převod podílů administroval. Rozsudkem trestního soudu byli zproštěni obžaloby pro skutek spočívající v tom, že převod účetních dokladů a převod obchodních podílů byly jen předstíranými úkony. V době zahájení tohoto řízení stojí čtyři roky mimo společnost, v řízení soudu předložili vše, co měli, žalobě se bránili tvrzením, které mělo smysl. Soud z toho, co bylo v řízení předloženo učinil závěr, že finanční prostředky, které byli žalovanými v letech 2012 - 2014 vybrány, byly použity ve prospěch společnosti. Za předcházející a následné období sice pokladní kniha k dispozici není ale jak uvedl svědek [příjmení] veškeré výdajové položky v pokladních knihách (tedy obecně, nejen v letech 2012 - 2014) byly podloženy. Z insolvenčního řízení bylo zjištěno, že až do převodu obchodních podílů byl dlužník společností vykonávající podnikatelskou činnost. Přihlášené a opodstatněné pohledávky činí 1,85 mil Kč. V souvislosti s uvedeným žalobní tvrzení o výběru finančních prostředků ve výši 4,5 mil Kč a jejich použití pro vlastní potřebu, se jeví naprosto nereálné a neopodstatněné. Z uvedeného dovodil soud prvního stupně, že nejen v letech 2012 - 2014, ale i v roce 2010, 2011 a části roku 2015, byly vybírané finanční prostředky použity ve prospěch společnosti. Soud prvního stupně vyšel z velké míry pravděpodobnosti. Tvrzení žalobce, že plnění žalovaných dlužníkovi ve výši 440 000 Kč nebylo půjčkami, když dlužník měl dost hotovosti a nepotřebovat půjčky, nemůže přijatý závěr soudu zvrátit. Pokud žalobce tvrdil, že na některé faktury bylo zaplacen více než činila fakturovaná částka a že v cca 10 případech bylo zjištěno duplicitní zaplacení (bezhotovostní a hotovostní) již určitý zpochybňující potenciál činí, ale nikoliv schopný zvrátit zjištění z pokladních knih a výpovědi svědka [příjmení]. Pokud bylo poukazováno na jinou věc pod spisovou značkou, kde stejný soudce postupoval jinak (24 Cm 200/2013), byla založena na jiných skutkových okolnostech a šlo o jinou důkazní situaci. Ze všech uvedených důvodů bylo rozhodnuto, jak shora uvedeno. Výrok o nákladech řízení byl odůvodněn § 142 odst. 1 a 3 o. s. ř., § 149 odst. 1 o. s. ř. a § 163 věta druhá IZ a § 168 odst. 2 písm. k) IZ.

8. Proti rozsudku v rozsahu výroku II. a III. se ve lhůtě stanovené zákonem (§ 204 odst. 1 o. s. ř.) odvolal žalobce. V odvolání především poukázal na to, že kromě nároků z let 2012 - 2014 uplatnil vůči žalovaným i nároky z let 2010, 2011 a části roku 2015, které v odvolání specifikuje. Celkem se jedná o hotovostní a kartové výběry v rozsahu 1 868 000 Kč, proti kterým nestojí důkaz o tom, jak bylo s těmito finančními prostředky naloženo a skutkový stav k této části nároku, učiněný soudem prvního stupně, považuje žalobce za čistou spekulaci. Nelze přijmout argumentaci soudu o jisté limitaci možné škody výší přihlášených pohledávek. Interpolace skutkových zjištění, nadto v rozsahu, jak učinil soud prvního stupně, je nepřipustná. Jde o popření základních pravidel dokazování. Žaloba z let 2010, 2011 a 2015 nemůže být zamítnuta, aniž by žalovaní ustáli břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Pokud jde o listiny z let 2012 - 2014 žalobce konstatoval, že je soud přijal bez jakýchkoli pochybností. Poukázal i na výsledky svědka [příjmení], který nebyl schopen uvést žádné konkrétní údaje ohledně obsahu knih, nebyl schopen označit správné roky, které jsou v nich zachyceny. S informací o předávání elektronických záloh do účetnictví dlužníka žalovanými se nikterak nevypořádal, z čehož plyne, že elektronickou zálohu žalovaní pravděpodobně mají a do účetnictví mohli dávat pouze části. Soud se nikterak nevypořádal s tvrzením žalobce o duplicitních platbách (kdy se shodují variabilní symboly u plateb z účtu a u hotovostních výběrů na platby). Stejně tak se nevypořádal s tvrzením žalobce k nepřiměřeně vysokým úhradám cestovních výdajů i přes průběžné výběry na úhradu pohonných hmot. Zohledněno nebylo jednání žalovaných, kteří pokladní knihu nepředložili k výzvám žalobce, ale až v průběhu řízení. Snahu žalovaných vzbudit dojem o úhradách závazků dlužníka či hrazení mezd v hotovosti žalobce vyvrátil, když doložil, že většina těchto plateb byla hrazena z bankovního účtu. Ve vztahu k tvrzeným platbám zůstali žalovaní v rovině abstraktních tvrzení. Navrhl změnu napadené části rozsudku, případně jeho zrušení a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Uplatnil právo na náhradu nákladů řízení.

9. K odvolání žalobce se písemným podáním ze dne 9. 8. 2021 vyjádřil žalovaný 2. S odůvodněním napadeného rozsudku se zcela ztotožňuje. Nárok na náhradu škody v žalované výši považuje za iracionální nárok na náhradu škody, a to i s přihlédnutím k tomu, že její výše přesahuje úhrn všech pohledávek, které věřitelé přihlásili v insolvenčním řízení, tedy částku, která mnohonásobně převyšuje prostředky, které jsou ve společnosti postrádány. V další části svého vyjádření konstatuje část odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně. Žalovaný 2. akcentuje, že ani jeden ze žalovaných od počátku řízení nezpochybnil údaje o výběrech hotovosti a bankovních automatů, jak byly uváděny v žalobě. Ze dvou prostých důvodů, jednak si byli vědomi toho, že v rozhodné době k takovým výběrům skutečně docházelo a jednak proto, že neměli k dispozici podklady, když účetnictví bylo v souvislosti s převodem obchodního podílu a odvolání z funkce protokolárně předáno zástupci dlužníka. Setrval na konzistentních tvrzeních o tom, že veškeré finanční prostředky a úhrady byly prováděny ve prospěch dlužníka - společnosti HOF s. r. o. a není vinou žalovaných, že žalobce není schopen nabídnout kompletní účetnictví. Navrhl potvrzení odvoláním napadené části rozsudku a uplatnil právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

10. Žalovaný 1. se k odvolání žalobce vyjádřil podáním ze dne 3. 9. 2021. S argumentací žalobce podle podaného odvolání se neztotožňuje. Ve vztahu k pochybnostem k výsledku svědka [příjmení] je třeba mít na paměti časový odstup několika let a je třeba vyházet z toho, že svědek uvedl, že stejným způsobem bylo vedeno účetnictví již od roku 2005. Proto je možné vztáhnout jím tvrzení okolnosti i na dobu, na kterou nebyly předloženy pokladní knihy. Z logiky věci, by se pak žalovaní, pokud by chtěli způsobit společnosti škodu, činili by tak v době bezprostředně předcházející úpadku či zániku, nikoliv v době pět let před tím. Navíc správnost a úplnost pokladních knih podle jednotlivých položek by bylo obtížné potvrdit v řádu dnů od jejich zanesení, tím spíše v řádu let. Pokud je soudu vytýkáno, že se nezabýval výší cestovních výdajů či duplicitními variabilními symboly plateb, žalovaný 1. tyto námitky považuje za bezvýznamné. Základem pro posouzení věci jsou zjištění o tom, že společnost v předmětné době řádně fungovala, vykazovala výdělečnou činnost, měla 11 zaměstnanců a k tomu všemu musela krýt náklady činnosti, platit

materiál a krýt cestovní náklady přepravy věcí na místa zakázek. Duplicitní variabilní symboly faktur byly rovněž objasněny tím, že řada dodavatelů používala shodný účetní program, který generoval čísla faktur shodným způsobem. Pokud žalobce namítá, že soud vycházel z tvrzení, která žalovaní nikdy neuvedli a poukazuje na předložená saldokonta, vysvětluje žalovaný 1. v jak obtížné důkazní situaci se žalovaní ocitli. Navrhl potvrzení napadeného rozsudku.

11. Odvolací soud přezkoumal rozsudek a řízení před soudem prvního stupně podle § 201, § 205, § 214 odst. 1 o. s. ř.

12. Žalobce v odvolání napadá rozsudek soudu prvního stupně, neboť se domnívá, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním (§ 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř.) a jeho rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř.).

13. Předmětem sporu byl žalobcem uplatněný nárok na zaplacení 4 502 500 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody vzniklé jako důsledku porušení povinností žalovaných hospodařit s péčí řádného hospodáře. Pohledávka žalobce byla vůči žalovaným uplatněna společně a nerozdílně. Žalobce tvrdil, že oba žalovaní, jednající ve shodě, v období od 20. 10. 2010 do 2. 12. 2014 vybrali z bankovního účtu dlužníka (Komerční banka, a. s., č. ú. 273394980227) peněžitou částku ve výši 1 210 000 Kč a platebními kartami v období od 20. 8. 2010 do 11.5.2015 3 292 500 Kč. Na výzvu žalobce ze dne 22. 6. 2018 o vyjasnění jednotlivých částek, oba žalovaní reagovali pouze obecně sdělením, že finanční prostředky byly použity ve prospěch dlužníka. Žalobce je opačného názoru, částku kvalifikuje jako škodu způsobenou porušením péče řádného hospodáře na majetku dlužníka, způsobenou žalovanými.

14. Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu, jak byl zjištěn soudem prvního stupně na základě provedeného dokazování a zcela se ztotožnil se skutkovými zjištěními učiněnými z provedených důkazů a i se závěry soudu prvního stupně. Za správné v rámci hodnocení důkazů (§ 132 o. s. ř.) považuje i to, že v projednávané věci přihlédl soud ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

15. Odvolací soud konstatoval ve shodě se soudem prvního stupně, že není sporu o tom, že v rozhodném období let 2010 2015 (a to až do 18. 5. 2015) byli žalovaní jednatelem společnosti HOF s. r. o. a v tomto období vybrali z účtu společnosti v bance (Komerční banka, a. s., č. ú. 273394980227) a z bankomatů částky, v termínech a výši, jak uvedeno v žalobě. Sporné mezi účastníky zůstalo, zda vybrané prostředky byly použity ve prospěch společnosti či nikoliv.

16. Pokud jde o právní úpravu, podle které je třeba při posouzení pohledávky žalobce postupovat, soud prvního stupně zcela správně odkázal na použití zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodující pro aplikaci těchto předpisů bylo období, za které měla škoda vzniknout.

17. Z právní úpravy, která na vztah účastníků dopadá, bylo na žalovaných jako jednatelích společnosti v rozhodné době, aby tvrdili a prokázali, že finanční prostředky, vybrané z účtu společnosti ve výši 4 502 500 Kč byly použity ve prospěch společnosti. Ve své podstatě bylo na žalovaných, aby popřeli existenci protiprávního jednání (porušení péče řádného hospodáře) a zabránili tak tomu, aby nastoupily pro ně nepříznivé účinky v podobě vzniku povinnosti k náhradě škody (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 29 Cdo 440/2013). V části prokázání vzniku škody a předpokladů odpovědnosti jednateleů za škody nesl břemeno tvrzení a důkazní žalobce jako insolvenční správce. Soud prvního stupně tímto způsobem postupoval a postupoval tedy správně.

18. Při posouzení toho, zda žalovaní prokázali, že žalobcem vyspecifikované finanční prostředky (v termínech a výši dle žaloby) byly využity ve prospěch společnosti, vycházel soud zejména ze skutkových zjištění z následujících důkazů: usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne

26. 1. 2016, ze kterého se podává úpadek dlužníka společnosti HOF, s. r. o. a ustanovení žalobce insolvenčním správcem, elektronické pokladní knihy ze roky 2012 - 2014, svědecké výpovědi svědka [jméno] [příjmení] (externí účetní společnosti), rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2019, č. j. 62 T 103/2017-1117, sdělení Komerční banky a. s. ze dne 24. 11. 2020.

19. Skutková zjištění učiněná se shora označených důkazů hodnotil odvolací soud jako úplná, odpovídající obsahu listin či svědecké výpovědi svědka [příjmení]. Proto nedoplňoval dokazování, ani žádný z důkazů neopakoval. Přezkoumáván byl, vzhledem k rozsahu odvolání pouze výrok II. a III. napadeného rozsudku. O části pohledávky žalobce ve výši 2 000 Kč s příslušenstvím bylo rozhodnuto pod výrokem I. rozsudku, který nebyl přezkoumáván.

20. Odvolací soud se zcela ztotožnil se soudem prvního stupně. Předně je třeba poukázat na nespornost výběrů jednotlivých finančních obnosů v období 2010-2015 žalovanými jako jednatelem společnosti. Žalovaní tvrdili, že veškeré finanční prostředky byly využity ve prospěch společnosti. Toto tvrzení měl soud za prokázáno elektronickou pokladní knihou za období 2012 - 2014 ve spojení s výpovědi svědka [jméno] [příjmení] (externí účetní společnosti). Svědek potvrdil jednak autenticitu pokladní knihy a jednak potvrdil, dále i to, že výdaje zanesené v pokladní knize byly podložené a že k výdajovým dokladům dostával vždy podklady tyto výdaje odůvodňující. Nikdy nezaznamenal nic nedoloženého nebo pochybného.

21. Při hodnocení zjištěných okolností věci přihlédl soud prvního stupně i k tvrzením žalovaných (tvrzení o dotování výplat zaměstnanců z vlastních prostředků v důsledku špatné platební morálky odběratelů a následně vratek na takové půjčky, nevyplácení si vlastní odměny) a koncepci žaloby, podle které je vlastně tvrzeno využití veškerých vybraných prostředků společnosti v rozhodné době nikoli v její prospěch, ale ve vlastní prospěch žalovaných.

22. Na základě uvedeného učinil soud prvního stupně závěr o tom, že žalovaní finanční prostředky vybrané z účtu společnosti v letech 2012 - 2014 využili ve prospěch společnosti. Odvolací soud se dále přiklonil i k závěru soudu, který vyšel z výpovědi svědka [příjmení] o tom, že položky vedené v pokladních knihách byly vždy podložené, tedy i v letech 2010, 2011 a části roku 2015 a tedy závěru o tom, že i v těchto letech byly finanční prostředky použity ve prospěch společnosti. Uvedený závěr nebyl zpochybněn ani výtkami žalobce přednesenými na jednání dne 26. 3. 2021.

23. Rozsudek není založen na spekulaci, ale na hodnocení skutkových zjištění zejména svědecké výpovědi svědka [jméno] [příjmení] a pokladní knihy v kontextu všeho, co vyšlo v řízení najevo. Další úvahy soudu dokreslují jeho postup při posuzování celé věci, ale pro rozhodnutí nemají zásadní význam.

24. Odvolací soud proto rozsudek v odvolání napadené části podle § 219 o. s. ř. jako ve výroku věcně správný potvrdil. Učinil tak ve znění jak shora uvedeno (výrok I. rozsudku odvolacího soudu), když pohledávka žalobce byla po žalovaných požadována společně a nerozdílně a v částce 2 000 Kč o ní bylo již pravomocně rozhodnuto.

25. Pokud jde o výrok III. o nákladech řízení, jak o nich bylo rozhodnuto, odvolací soud je toho názoru, že nebylo postupováno při formulaci nákladového výroku podle ustanovení zákona, kterým se řídí. Správně bylo konstatováno, že žalovaný 2. byl zcela úspěšný a žalovaný 1. byl neúspěšný jen v nepatrné části a proto je třeba náklady řízení posoudit podle § 137, 142 odst. 1 a 3 o. s. ř. Potud je odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně, nicméně použití ustanovení insolvenčního zákona na uvedenou věc nedopadá. Projednávaná věc není sporem incidenčním. Jedná se o spor o náhradu škody vůči žalovaným jako jednatelům společnosti. Proto odvolací soud podle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil výrok III. o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, když konstatoval správné určení výše vynaložených nákladů řízení u obou žalovaných.

26. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobce neměl v odvolacím řízení úspěch s podaným odvoláním a žalovanému 1. a 2. náleží právo na náhradu nákladů řízení.

27. Náklady žalovaného 1. se sestávají z odměny za právní zastoupení advokátem v rozsahu 2 úkonů právní služby po 26 300 Kč (písemné vyjádření k odvolání žalobce ze dne 3. 9. 2021, účast na jednání odvolacího soudu dne 25. 1. 2022) podle § 7 vyhlášky č. 177 / 1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ze 2 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a z náhrady za 21% daň z přidané hodnoty ve výši 11 172 Kč podle § 137 odst. 3 o. s. ř. Náklady odvolacího řízení v celkové výši 64 372 Kč je žalobce povinen zaplatit žalovanému 1. k rukám jeho právního zástupce (§ 149 odst. 1 ve spojení s § 211 o. s. ř.).

28. Náklady žalovaného 2. se sestávají z odměny za právní zastoupení advokátem v rozsahu 2 úkonů právní služby po 26 300 Kč (písemné vyjádření k odvolání žalobce ze dne 9. 8. 2021, účast na jednání odvolacího soudu dne 25. 1. 2022) podle § 7 vyhlášky č. 177 / 1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ze 2 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a z náhrady za 21% daň z přidané hodnoty ve výši 11 172 Kč podle § 137 odst. 3 o. s. ř. Náklady odvolacího řízení v celkové výši 64 372 Kč je žalobce povinen zaplatit žalovanému 1. k rukám jeho právního zástupce (§ 149 odst. 1 ve spojení s § 211 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.).

Nebudou-li povinnosti z tohoto rozsudku dobrovolně splněny může se oprávněný domáhat jejich splnění návrhem na výkon rozhodnutí.

Praha 25. ledna 2022

JUDr. Ivana Wolfová
předsedkyně senátu